

Arrest

nr. 31 960 van 24 september 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 22 mei 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. WECKHUYSEN, die loco advocaat A. COOREMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en van Koerdische origine is, zou afkomstig zijn van Batifa in Noord Irak. U en uw familie zouden nooit politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Uw vader zou een elektronicazaak en een restaurant hebben uitgebaat. Hij zou als handelaar regelmatig naar Mossul en Bagdad in Centraal-Irak hebben gereisd. Voor de val van het Baathregime van president Saddam Hoessein in april 2003 zou uw vader eenmalig zijn gearresteerd door de ‘KDP’ (Koerdische Democratische Partij) en voor twee weken zijn gedetineerd in de gevangenis van Darkar op beschuldiging van collaboratie met het voormalig Baathregime. Nadat hij beloofd zou hebben niet meer

naar Centraal-Irak af te reizen zou hij zijn vrijgelaten. Uw vader zou zijn teruggekeerd naar uw ouderlijk huis in Batifa. Omdat hij voor zijn handel nog steeds naar Mossul en Bagdad zou hebben gereisd zou hij in 2004 nog twee à drie keer in Batifa zijn gearresteerd door de 'KDP'. Hij zou telkens zijn vrijgelaten na betaling van smeergeld. Omstreeks augustus 2004 zou uw vader naar Mossul zijn gereisd en sindsdien zou hij niet meer zijn teruggekeerd. Hij zou uw familie nog een keer hebben getelefoneerd maar zijn verblijfplaats niet hebben vrijgegeven. Na de verdwijning van uw vader zou u in augustus 2004 door de politie zijn meegenomen naar het politiekantoor. U zou er zijn ondervraagd over de schuilplaats van uw vader en na twee dagen detentie zijn vrijgelaten. In september 2004 zou u een tweede keer door de politie zijn gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor van Batifa. U zou zijn overgebracht naar de gevangenis van Darkar waar u twee weken zou zijn gedetineerd. Na betaling van smeergeld zou u zijn vrijgelaten. Hierna zou u in uw wagen aan een controlepost door de politie zijn aangehouden. De politie zou u de toelating hebben gegeven naar huis terug te keren, maar uw wagen zou in beslag zijn genomen. Twee à drie dagen na de inbeslagname van uw wagen zou de politie de elektronicazaak en het restaurant van uw vader hebben geconfisqueerd. U zou klacht hebben neergelegd bij een veiligheidsverantwoordelijke, maar deze zou u niet hebben kunnen helpen en u hebben aangeraden uw woonregio te verlaten. U zou hierdoor in oktober 2004 samen met uw moeder en twee zussen naar Mossul zijn gevlucht waar u ongeveer twee maanden zou hebben verbleven. Vanwege de onveiligheid in Mossul zou u op 17 december 2004 met een vals Iraaks paspoort Jordanië zijn ingereisd. Vervolgens zou u per vliegtuig vanuit de luchthaven van Amman naar België zijn afgereisd waar u op 20 december 2004 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsverklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dient in de gegrondheidsfase door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er dient opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vergeleken met uw verhoor voor de DVZ. Deze ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate. Zo verklaarde u voor de DVZ dat uw vader **voor de val van het Baathregime ongeveer vier keer** werd meegenomen door de 'KDP' (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42, p. 13). Voor het CGVS beweerde u echter dat hij voor de val van dit regime **slechts een keer** werd aangehouden door de 'KDP' (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 bis). Vervolgens verklaarde u voor de DVZ dat uw vader **bij het begin van de Amerikaanse invasie in Irak (in februari 2003) zou zijn verdwenen**. Hij zou niet meer naar huis zijn gekeerd (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42, p. 13). Voor het CGVS beweerde u dan weer dat **uw vader na de val van dit regime in april 2003 nog bij uw familie in Batifa zou hebben verbleven en in 2004 twee à drie keer zou zijn gearresteerd en gedetineerd door de 'KDP'**. Uw vader zou **omstreeks augustus/september 2004** zijn verdwenen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 bis, p. 6, p. 6 bis, p. 7, p. 7 bis). Dient tevens aangestipt dat u ten aanzien van de DVZ verklaarde bij uw eerste arrestatie door de politie in augustus 2004 **na drie uur** verblijf in het politiekantoor te zijn vrijgelaten (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42, p. 13). Voor het CGVS beweerde u er **twee dagen** te zijn opgesloten geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, p. 9). Vervolgens verklaarde u bij de DVZ na uw tweede arrestatie door de politie voor **twee dagen in de gevangenis van Darkar** te zijn opgesloten (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42, p. 13). Voor het CGVS beweerde u er **twee weken** te zijn gedetineerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9, p. 9 bis).

Verder haalde u bij de DVZ een incident aan waarbij u aan een controlepost door de politie werd aangehouden, waarna uw wagen in beslag zou zijn genomen. U zou vervolgens **voor twee dagen** zijn opgesloten in de gevangenis van Darkar (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42, p. 13). Voor het CGVS beweerde u bij de inbeslagname van uw wagen **niet te zijn aangehouden door de politie**. U zou de toelating hebben gekregen naar huis terug te keren (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 bis). Voorts verklaarde u voor de DVZ **het restaurant** van uw vader te hebben **verkocht** om uw vluchtreis te bekostigen (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42, p. 14). Voor het CGVS beweerde u dat **het restaurant** zou zijn **geconfisqueerd door de politie** (zie gehoorverslag CGVS, p. 11 bis). Bovengaan de bedrieglijke vaststellingen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas zijn zo flagrant dat er geen verder geloof kan gehecht worden aan uw vluchtmotieven. Bovendien kan u geen enkel begin van bewijs voorleggen van de door u ingeroepen problemen. U heeft onvoldoende concrete of persoonlijke elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn. Tot slot legt u geen enkel identiteits- of reisdocument neer waardoor uw beweerde identiteit en reisweg niet kunnen worden geverifieerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is en kan niet instemmen met de weigeringsmotieven.

Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat het misverstanden betreffen, waarbij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) enkele feiten verkeerd geïnterpreteerd heeft.

Verzoeker verklaart thans dat zijn vader voor de val van het Baath-regime twee keer opgepakt werd door de KDP en na de val nog enkele keren gearresteerd werd, waarna hij verdween in augustus 2004.

Aangaande zijn eigen detentie, verduidelijkt verzoeker dat hij in augustus 2004 opgepakt werd en twee dagen vastgehouden werd in de gevangenis van Darkar. In september 2004 zou hij nog enkele keren ondervraagd geweest zijn, doch nooit langer vastgehouden. Enkel verzoekers vader zou aldus twee weken vastgehouden zijn, eveneens in de gevangenis van Darkar, doch niet verzoeker zelf.

Bij de inbeslagname van zijn voertuig, zou verzoeker niet aangehouden zijn.

Hij verklaart verder dat het restaurant van zijn vader niet geconfisqueerd werd door de politie, maar diens winkel wel.

Verzoeker voert aan niet over geen officiële identiteitsdocumenten te beschikken om zijn identiteit aan te tonen aangezien hij met een vals paspoort reisde.

Hij benadrukt dat hij enkel in België wil blijven voor zolang het nodig is en zal terugkeren naar Irak wanneer het voor hem veilig is.

2.1.2. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter staving van zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid. Dat verzoeker met een vals paspoort zou hebben gereisd biedt op zich geen verklaring voor het ontbreken documenten aangaande zijn identiteit. Verzoeker geeft aan dat zijn identiteitskaart zich bij zijn moeder in Mosul bevindt, doch toont niet aan een enige poging te hebben ondernomen teneinde dit document alsnog bij te brengen.

Verzoeker beperkt zich ertoe de vastgestelde tegenstrijdigheden af te doen als misverstanden en beweert dat het CGVS enkele feiten verkeerd geïnterpreteerd heeft, zonder echter in concreto aan te geven aan welke feiten een foutieve interpretatie zou zijn gegeven. Uit de stukken in het administratief dossier kan bovendien niet worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren enig communicatieprobleem zou hebben voorgedaan.

Dat zijn vader voor de val van het regime twee keer opgepakt zou zijn en na de val nog een aantal keer, waarna hij verdween in augustus 2004, vindt geen steun in het administratief dossier en ontkracht geenszins de vaststelling dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat zijn vader voor de val van het regime ongeveer vier keer opgepakt werd, terwijl hij voor het CGVS stelde dat zijn vader voor de val van het regime slecht één keer aangehouden werd door de KDP. Tevens stelt de bestreden

beslissing op grond van de stukken van het administratief dossier met recht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het ogenblik waarop zijn vader zou zijn verdwenen. Deze motivering inzake de tegenstrijdige verklaringen omtrent het ogenblik waarop verzoekers vader verdwenen zou zijn, begin 2003 dan wel augustus 2004, wordt ongemoeid gelaten en blijft derhalve eveneens onverminderd overeind. Dit betreft nochtans de directe aanleiding van verzoekers vermeende problemen.

Waar verzoeker thans verklaart dat hij slechts één maal, in augustus 2004, gedurende twee dagen werd vastgehouden, dat hij in september 2004 enkel ondervraagd werd maar niet meer opgepakt werd en hij derhalve evenmin aangehouden werd bij de inbeslagname van zijn wagen, dient te worden opgemerkt dat deze beweringen evenmin in overeenstemming te brengen zijn met zijn eerdere verklaringen. Voor DVZ stelde hij immers dat hij een eerste maal in augustus 2004 gedurende drie uur werd meegenomen, in september 2004 een tweede maal gedurende twee dagen gedetineerd was en in oktober 2004, na de inbeslagname van zijn wagen, tijdens een derde arrestatie twee dagen vastgehouden werd (administratief dossier, stuk 8, nr.42). Voor het CGVS verklaarde verzoeker, in strijd met de voorgaande verklaringen, dat hij eerst in augustus 2004 gedurende twee dagen opgesloten werd, daarna in september 2004 twee weken vastgehouden werd en niet meegenomen werd nadat zijn wagen in beslag werd genomen (administratief dossier, stuk 3, p.7-9). De vastgestelde incoherenties aangaande zijn voorgehouden detenties worden derhalve geenszins opgeheven, maar worden integendeel nog versterkt. Bovendien ontbreekt elk begin van bewijs omtrent verzoekers voorgehouden detentie(s) en andere problemen.

Aangaande het al dan niet geconfisqueerd zijn van zijn vaders restaurant, herhaalt verzoeker zijn versie van de verklaringen die hij eerder voor de DVZ aflegde, hetgeen niet volstaat om de vastgestelde incoherentie met zijn verklaringen voor het CGVS te ontkrachten.

Verzoekers verklaringen bevatten dermate flagrante tegenstrijdigheden, die de kern van zijn asielrelaas raken, dat aan dit relaas in zijn geheel geen geloof kan worden gehecht. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet op afdoende wijze weerlegd. De aangehaalde verklaringen staan duidelijk weergegeven in de gehoorverslagen, zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de post factum aanpassingen die verzoeker tracht aan te brengen.

De motiveringsplicht wordt niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

2.2.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48 van de Vreemdelingenwet.

Hij argumenteert dat er tot op heden in Irak nog geen rechtvaardig en werkend justitiesysteem bestaat, waardoor hij riskeert om zonder eerlijk proces te worden terechtgesteld, enkel omdat hij de zoon was van zijn vader, die er onterecht van verdacht werd met de Baath-partij samen te werken. Verzoeker vrees wraakacties gezien zijn vader verdwenen is. Hij stelt aldus een reëel risico te lopen op ernstige schade in de vorm van onmenselijke behandeling of bestraffing, foltering of zelfs executie in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Door het gebrek aan een bekwaam juridisch systeem en de wetteloosheid in Irak zou verzoeker voor zijn vlucht niet kunnen rekenen hebben op de bescherming van de overheid of een andere mogelijkheid, hetgeen hij tot op heden niet kan.

Verzoeker stelt dat zijn vrees voor ernstige schade door zware aantastingen van zijn fysieke integriteit derhalve terecht is.

2.2.2. Voor zover verzoeker op grond van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet om subsidiaire bescherming vraagt en zich hiervoor baseert op dezelfde feiten als degene die grondslag vormen van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.1.2).

Voor het overige kan worden opgemerkt dat verzoeker geen elementen bijbrengt en er in het administratief dossier evenmin elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar zijn beweerde streek van herkomst in Noord-Irak.

Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS